

HỒI THỨ HAI TRĂM HAI MƯƠI BA
HOẠT QUỐC BẢO ĐI ĐÀU MẤT BIẾN

Công chúa hỏi:
- Nếu Hoàng đế ca ca phái người đổ nước tiểu, quét chuồng ngựa thì sao?

Vi Tiểu Bảo tức giận đáp:

- Ta cũng chịu, nhưng hàng ngày phải nàng làm thay.

Công chúa thấy gã nổi nóng không dám nói nữa.

Mộc Kiếm Bình giục:

- Thuyền tử tử! Thuyền tử tử nói mau đi! Tiểu Bảo nổi nóng rồi.

Tô Thuyền trầm ngâm đáp:

- Hoàng đế phái người làm gì ta không thể biết được, nhưng ta đoán rằng Hoàng đế có một ngày kia sẽ kêu người trở về Bắc Kinh. Hoàng đế bắt người đầu hàng và phải chịu đi trừ diệt Thiên Địa Hội. Còn ngày nào người chưa chịu là người phải chịu đau khổ ngày ấy. Tiểu Bảo! Người muốn làm anh hùng hào kiệt thì phải giữ vẹn lòng nghĩa khí với bạn hữu. Đó là một điều đau khổ người phải chịu đựng. Nếu làm anh hùng hào kiệt mà chỉ phải nghe những câu hát Thập bát mô thì ra làm anh hùng để làm hay sao?

Vi Tiểu Bảo nghe mục nói có lý liền đứng dậy cười hỏi:

- Ta vừa làm anh hùng, vừa hát khúc Thập bát mô, được không?

Gã nói rồi cất tiếng hát:

- "Một ta sờ... hai ta sờ... sờ đến đầu tóc của Thuyền tử tử"

Gã vừa hát vừa vươn tay sờ đầu Tô Thuyền.

Mọi người đều bật tiếng cười khúc khích. Thế là trận phong ba tiêu tan mất.

Từ đó trở đi hết ngày này qua ngày khác, hết năm này qua năm khác, Vi Tiểu Bảo cùng thất nữ tiếp tục ở trên đảo Thông Cật.

Hằng năm cứ đến tháng chạp, Vua Khang Hy lại phái người ra ban thưởng. Vì Tiểu Bảo được thưởng một bộ xúc xắc bằng thủy tinh, một cỗ bài cầu bằng ngọc phỉ thúy, cùng bao nhiêu đồ để đánh bạc khảm ngọc dát vàng, kể không xiết được.

May ở chỗ trên đảo Thông Cật có thêm năm trăm quan binh, vì Tiểu Bảo chẳng thiếu gì đối thủ về cờ bạc, nên gã tiếp tục cuộc đời trên đảo không đến nổi tẻ nhạt.

Một năm Tôn Tư Khắc đem chỉ dụ của nhà Vua ra. Vì Tiểu Bảo thấy hần đội mũ có dính viên Hồng Bảo thạch mà lại mặc sắc phục của võ quan vào hàng nhất phẩm, biết là hần đã được thăng chức Đề đốc, gã liền nhìn hần chúc mừng:

- Tôn tứ ca! Cung hỷ Tứ ca lại được thăng quan.

Tôn Tư Khắc hớn hở tươi cười dâng lời thỉnh an, đáp:

- Đây đều là ơn điển của Hoàng thượng mà cũng là sự tài bồi của Vi Tước gia.

Hần mở thánh chỉ ra tuyên đọc. Nguyên đạo chỉ này nói về triều đình bình định tam phiên. Bình Tây Vương Ngô Tam Quế ở Vân Nam, Bình Nam Vương Thượng Chỉ Tín ở Quảng Đông, Tĩnh Nam Vương Cảnh Tĩnh Trung ở Phúc Kiến lần lượt bị đánh dẹp.

Nhà Vua luận công phong thưởng, Nhị đẳng Thông Cật Bá là Vi Tiểu Bảo có công tiến cử đại tướng làm nên việc lớn, cũng được thăng chức lên Nhất đẳng Thông Cật Bá. Trưởng tử là Vi Hổ Đầu được tập ấm làm Vân Kỳ úy.

Vi Tiểu Bảo tạ ơn xong thu lấy những đồ vật mà nhà Vua ban thưởng. Trong món này có cả tấm bình phong bằng đá Đại lý. Chính là tấm bình phong mà Vi Tiểu Bảo đã thấy Ngô Tam Quế đặt ở Ngũ Hoa cung. Nó là một trong Tam bảo của Ngô Tam Quế.

Bọn Trương Dũng, Triệu Lương Đống, Vương Tiến Bảo, Tôn Tư Khắc cũng đều được ban đồ lễ rất hậu.

Tối hôm ấy, Vi Tiểu Bảo thiết tiệc, Tôn Tư Khắc nhân lúc ăn tiệc kể lại công cuộc bình định Ngô Tam Quế.

Trương Dũng lập được nhiều công lớn trong những trận đánh tan đại quân của Ngô Tam Quế ở miền Cam Túc, Ninh Hạ đã được phong Nhất Đẳng Hầu, gia chức Thiếu phó, kiêm Thái tử thái bảo. Quan tước của hắn cao hơn Vi Tiểu Bảo nhiều.

Tôn Tư Khắc lại nói:

- Ngày trước Trương Hầu Gia bị Quy Tân Thụ đánh một chưởng, thủy chung không bình phục được. Hầu gia chẳng thể cưỡi ngựa mà cũng không đứng vững. Khi lâm trận, Hầu gia ngồi trong kiệu chỉ huy ba quân.

Vi Tiểu Bảo tấm tắc khen là chuyện kỳ rồi nói:

- Những phu khiêng ngựa kiệu phải là những tay dũng sĩ mới được. Nếu không lúc Trương lão ca hô xung phong, bốn tên kiệu phu khiêng chạy lùi lại thì thật hỏng bét.

Tôn Tư Khắc đáp:

- Đúng thế! Trương hầu gia lâm trận, sau kiệu phải có đao phủ thủ đi theo đề phòng khi bọn kiệu phu muốn lùi lại là bị chém liền.

Tôn Tư Khắc lại kể cả việc Triệu Lương Đồng lấy Dương Bình Quan, bình định Hán Trung, chiếm cứ Thành Đô, đánh xuống Côn Minh. Hầu gia lập nhiều công lớn nên Hoàng thượng phong y làm Dũng lược tướng quân, kiêm tổng đốc Vân Quý, gia hàm Binh bộ thượng thư.

Vương Tiến Bảo cùng hắn vì ra sức đánh giặc mà được thăng chức lên Đề đốc.

Vi Tiểu Bảo thấy hắn mặt mày hớn hỏ, mà gã không gặp cơ hội thịnh vượng, nên lộ vẻ buồn phiền. Có điều bốn người hảo bằng hữu của gã đều lập được đại công, phong quan lớn, gã cũng nức lòng nỗ lực cho đồng bạn.

Tôn Tư Khắc nói:

- Bọn thuộc hạ thường nói với nhau: Mấy năm nay được đi đánh trận thật là khoan khoái! Uống nước nhớ nguồn. Đây là nhờ ơn tri ngộ của Hoàng thượng, cùng đức tiến cử của Vi Tước gia...

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Giả tử Vi Tước gia làm Bình Tây Đại nguyên soái dẫn người bọn thuộc hạ đi đánh Ngô Tam Quế thì hay biết chừng nào!

Hắn lại kể:

- Triệu nhị ca và Vương tam ca hai người thường gây lộn với nhau, có khi cả ở trước mặt Hoàng thượng, Trương đại ca cũng không dẹp nổi. Hoàng thượng mấy lần đã nhắc tới Vi tước gia. Ngài phán bảo họ gây lộn thế này thì có điều không phải với Vi tước gia. Hai người mới thôi không dám gây gổ nữa.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười hỏi:

- Hai vị đó hề thấy mặt nhau là gây lộn. Nhưng sao đã làm đến Đại tướng quân mà tính nết cũng không thay đổi?

Tôn Tư Khắc đáp:

- Thế mới thành chuyện. Hai vị còn làm tấu chương kể tội nhau nữa. May mà được Hoàng thượng khoan hồng đại độ, nhất thiết bỏ đi không xét. Nếu không thì e cả hai đều bị cách chức rồi.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tình trạng của lão tiểu tử Ngô Tam Quế ra làm sao? Tôn tứ ca có nắm bím tóc mà đá vào đít con mẹ nó mấy cước không?

Tôn Tư Khắc lắc đầu đáp:

- Lão tiểu tử đó hên vận lắm...!

Vi Tiểu Bảo kinh hãi hỏi:

- Hắn trốn thoát rồi ư?

Không phải đâu. Hắn đi đến thất bại đến đấy. Những đất chiếm được cũng bị mất hết. Hắn nhận ra không chống được nữa liền làm Hoàng đế cho thỏa chí bình sinh trước khi lâm tử. Hắn liền mặc áo Hoàng bào lên ngôi Đại bảo, đóng đô ở Hành Châu. Bọn thuộc hạ nghe nói hắn lên làm Hoàng đế liền vào đánh một trận như đòn. Hắn vừa tức giận vừa kinh hãi rồi lia bỏ cõi đời.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế! Nếu vậy thì thật phước cho lão tiểu tử.

Tôn Tư Khắc nói:

- Ngô nghịch chết rồi, bọn thuộc hạ cùng chư tướng của hắn liền lập cháu là Ngô Thế Phiên lên kế vị, chạy lui về đóng ở Côn Minh.

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Triệu nhị ca đánh tới Côn Minh bắt bọn thuộc hạ của hắn là Đại tướng Hạ Quốc Tương, Mã Bảo chém đầu. Ngô Thế Phiên cũng tự sát. Thế là thiên hạ thái bình.

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Ở Côn Minh có một món quốc bảo, không hiểu ra sao?

Tôn Tư Khắc hỏi lại:

- Món quốc bảo gì? Thuộc hạ không nghe ai nói tới.

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Đây là một món quốc bảo sống động, một mỹ nhân đệ nhất thiên hạ tên gọi Trần Viên Viên.

Tôn Tư Khắc nói:

- Té ra là Trần Viên Viên. Thuộc hạ không hiểu nàng lạc lõng nơi đâu, nàng chết trong đám loạn quân hay trốn đi rồi?

Vĩ Tiểu Bảo la lên:

- Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Gã nghĩ bụng:

- A Kha là vợ ta thì Trần Viên Viên là nhạc mẫu đại nhân chính thức. Triệu nhị ca mà bắt được bà, y biết bà là nhạc mẫu của ta, dĩ nhiên đưa đến Thông Cật đảo để hai mẹ con được đoàn tụ. Mẹ con nàng đoàn tụ hay không đoàn tụ ta cũng chẳng cần, nhưng nhạc mẫu và nữ tể đoàn tụ mới là tuyệt diệu. ta chưa cần nói đến chuyện gì khác. Nguyên một việc được nghe bà gảy đàn tỳ bà, hát khúc Viên Viên đã là hay lắm rồi! Trượng mẫu nương ở đảo Thông Cật mà không ăn được, nhưng nữ tể nhìn trượng mẫu phải đếm chảy nước miếng là cái chắc.

A Kha nghe nói mẫu thân không hiểu lạc lõng nơi đâu, tuy cô bị Cửu Nạn bắt trộm đem đi từ ngày còn nhỏ, không ở bên mẫu thân, nhưng dù sao cũng mẫu nữ thâm tình, về thương tâm lộ ra ngoài mặt.

Vì Tiểu Bảo khuyên cô bất tất phải lo âu. Gã còn nói bất luận mẫu thân cô đi tới đâu, Bách thắng đao vương Hồ Dật Chi cũng theo kè kè bên cạnh, không dời nửa bước.

Gã nói:

- A Kha! Hồ đại ca võ công rất cao thâm, nàng đã được mắt thấy rồi đấy. Y bảo vệ một mình lệnh đường là việc dễ như trở bàn tay.

A Kha cho là gã nói có lý nên cũng bớt nổi bi ai.

Vì Tiểu Bảo đột nhiên vỗ bàn la:

- Trời ơi! Hồng rồi!

A Kha kinh hãi hỏi:

- Điều chi? Người bảo mẫu thân ta gặp nguy hiểm rồi chăng?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Bà chẳng có chuyện gì nguy hiểm mà là một chuyện đại nguy hiểm cho ta. Hồ đại ca đã cùng ta tám lay kết giao thành một đôi nghĩa huynh nghĩa đệ. Nếu y gặp chỗ vắng vẻ hoang lương tất cùng mẫu thân nàng làm chuyện nọ chuyện kia thì ra y trở nên nhạc phụ của ta hay sao? Trường hợp này khiến cho vai vế thành rồi bét.

A Kha bấu môi lườm gã nói:

- Hồ bá bá... à quên, Hồ đại ca là con người thành thực, mực thước, người tưởng bao nhiêu đàn ông trong thiên hạ đều giống người, hễ thấy đàn bà là ôm đại lấy rồi làm chuyện nọ chuyện kia cả hay sao?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Lại đây! Chúng ta ôm nhau một lúc.

Gã nói rồi giang tay, ôm lấy A Kha.

Vi Tiểu Bảo sau khi được thăng chức Nhất đẳng Thông Cật bá, bọn nhà bếp, nam bộc, nữ tỳ cũng thêm lên mấy chục người. Trên đảo thành ra náo nhiệt.

Vi Hổ Đầu còn nằm trong cái nôi, bú sữa mẹ đã được phong tước Vân kỵ úy.

Cách sinh hoạt trên hoang đảo ăn toàn ngọc thực, mặc toàn gấm vóc lụa là, thật là vinh hoa phú quý! Có điều cuộc sống an nhàn bình thản quá cũng chẳng lấy làm chi thú vị.

Vi Tiểu Bảo nghĩ trăm phương nghìn kế để gây chuyện động trời cho thành những vụ cổ quái. Gã cho là nếu không làm việc hoang đường thì còn chi là sinh thú?

Nhưng bảy vị phu nhân người nào cũng nghiêm cẩn, ngày đêm quản cố gã. Cả Công chúa nguyên là con người ngang ngược nhất cũng không chịu theo gã gây chuyện sóng gió. Thế là Nhất đẳng Thông Cật bá như người bị cột hết tay chân, chỉ còn đường thở ngắn than dài.

Vi Tiểu Bảo đã được nghe Vương Tiến Bảo kể chuyện đánh Ngô Tam Quế từ trận lớn cho chí trận nhỏ. Khi thì muôn vàn gian nan, khi thì khoái trá mê ly. Gã tiếc mình không được dự vào những trận đó để phô trương tài nghệ.

Gã tự nhủ:

- Nếu mình cũng hiện diện ở các nơi chiến trận thì nhất quyết không để Ngô Tam Quế chết một cách dễ dàng cho hết chuyện, mà phải nghĩ cách bắt sống hắn bỏ vào tù xa đưa qua đường Hồ Nam Hành Châu lên tới Bắc Kinh.

Gã tự nhủ:

- Trong khi đó ta lập ra một thể lệ: Ai muốn coi mặt Ngô Tam Quế phải trả năm đồng. Muốn nhổ bọt vào mặt hắn thì lấy một lạng. Trẻ con giảm phân nửa. Mỹ nữ coi miễn phí. Bách tính trong thiên hạ đều căm hận tên Hán gian này thấu xương, mà Vi Tiểu Bảo được xài không hết tiền.

Gã nghĩ tới bảy vị phu nhân, hai cậu trai, một cô gái luôn luôn theo sát bên mình thì chẳng khác gì phải đeo mười khối đá lớn trên đầu trên cổ.

Gã tính rằng muốn đem tất cả đi rời khỏi Thông Cật đảo, thật khó khăn vô cùng. Chỉ bằng bỏ hết mười người kia lại, nghĩ cách chuồn đi một mình có phần dễ dàng hơn.

Vì Tiểu Bảo tiễn chân Vương Tiến Bảo trở về rồi, ngày nào gã cũng băn khoăn lo nghĩ về chủ ý mình.

Một hôm Vì Tiểu Bảo ngồi trên tảng đá lớn buông câu tưởng tượng ra mình cười trên lưng một con rùa lớn chạy ra biển cả, lướt sóng mà đi về thẳng tới Trung Nguyên là một cảnh khoan khoái nhất.

Ngày đã gần tới tiết Trung thu, nhưng khí trời vẫn nóng bức.

Vì Tiểu Bảo cầu cá một lúc rồi trong lòng buồn bực, ngồi tựa phiến đá sắp đi vào giấc ngủ triền miên, đột nhiên gã nghe có tiếng gọi:

- Khải bẩm Vi tước gia! Đức Đông Hải long vương muốn triệu thỉnh tước gia.

Vì Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ ngưng thần nhìn ra thì thấy trên mặt biển nổi lập lò một con rùa lớn. Nó cất đầu nghển cổ miệng nói tiếng người.

Con rùa nói tiếp:

- Đông Hải long vương ở Thủy tinh cung rất tịch mịch quanh hiu, nên sai tiểu tướng lên cung thỉnh tước gia phó yến. Sau yến tiệc sẽ mở một canh bạc lớn, Long vương có san hô, có cửa báu. Những ngân phiếu trên mặt đất cũng thông dụng được.

Vì Tiểu Bảo cả mừng reo lên:

- Diệu tuyệt! Thật là tuyệt diệu! Ông bạn hàng xóm lịch sự quá, dĩ nhiên bản tước phải xuống bồi tiếp.

Con rùa nói:

- Dưới cung Thủy tinh có một bộ Côn khúc ban tử, Mạc Lăng Luận, Phong cảnh ngộ, Đào hoa phiến và những ban hát rất mới mẻ. Dưới đó cũng có thầy đồ kể Anh liệt truyện nhà Đại Minh, truyện Thủy Hử và rất nhiều sách.

Nó ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lại chẳng thiếu những ả ca nữ hát đủ các lối hát vượn như Thán ngũ canh, Thập bát mô, Tứ quý tương tư chẳng thiếu thứ gì. Đông Hải Long vương có bảy vị Công chúa, cô nào cũng nguyệt thẹn hoa nhường và vẫn hâm mộ Vi tước gia là một nhân vật phong lưu lạnh lợi, mong được hội diện.

Vi Tiểu Bảo khác nào gã trúng chỗ ngựa, nức nở khen ngợi:

- Hay quá! Hay quá! Vậy chúng ta đi ngay.

Con rùa lớn lại nói:

- Vậy mời Tước gia ngồi lên lưng tiểu tướng để xuống Thủy tinh cung.

Vi Tiểu Bảo tung mình nhảy vọt ra ngồi lên lưng rùa.

Con rùa rẽ sóng yên ổn đưa gã xuống Thủy Tinh cung.

Đông Hải Long vương ra tận ngoài cung nghênh tiếp, dắt tay gã vào cung. Nam Hải Long vương đã chờ hẩn ở đây rồi.

Trong lúc yến tiệc vui vẻ, lại có tân khách nhộn nhịp tới nơi. Trong đám này Trư Bát Giới và Ngưu Ma Vương là hai con yêu tinh.

Trương Phi, Lý Đạt, Ngưu Niết, Trình Giảo Kim là bốn vị Đại tướng.

Trụ Vương, Sở Bá Vương, Tùy Dạng Đế, Minh Chính Đức là bốn vị Hoàng đế.

Bốn vị Hoàng đế, bốn Tướng, một Trư, một Ngưu, nhị Long là bốn vị thần mà từ xưa tới nay họ len lỏi cả trên trời dưới đất và là những nhân vật rất hồ đồ.

Lúc đánh bạc, Vi Tiểu Bảo làm cái, luôn luôn dở thối tệ những. Ván nào gã cũng móc được Chí Tôn Bảo, không thì một đôi Thiên.

Mười hai người thua bạc thét lên be be. Kim ngân tài bảo hết sạch sành sanh. Sau cùng Trụ Vương đưa Đắc Kỷ ra đặt cuộc, Minh Chính Đức đặt cuộc bằng Lý Phụng Cơ, Sở Bá Vương bằng ngựa Ô Truy, Trương Phi bằng thanh Bát xà mâu cũng bị thua hết.

Đến lúc Lý Đạt đặt cửa bằng hai cây búa cũng bị thua, nhưng hẩn là người xấu chơi. Bộ mặt đen sì ửng đỏ lên lớn tiếng quát:

- Quân chó đẻ! Người ta thu nhặt những cái gì tốt đẹp. Người được vợ con người ta cũng chẳng hề chi, nhưng cả cái cần câu cơm của lão gia người cũng lấy mất thì chẳng còn chút nghĩa khí nào nữa.

Hắn nắm lấy ngực Vi Tiểu Bảo giơ lên rồi vùng quỳên đâm vào đánh bình một tiếng, khiến cho gã chấn động màng tai, chỉ nghe những tiếng vo vo.

Vi Tiểu Bảo thét lên một tiếng. Hai tay gã nhấc bổng cần câu bật lên theo. Dây câu rớt vào sau cổ gã. Gã giựt mạnh một cái, lưỡi câu móc vào thịt làm cho gã giật bắn người.

Chỉ trong chớp mắt những Lý Đạt, Trương Phi, Hải Long vương gì gì không biết đi đâu hết.

Vi Tiểu Bảo tỉnh táo lại thì ra mình vừa ngủ mơ.

Lại nghe những tiếng ùng ùng vang lên. Thanh âm này phát ra ở trên mặt biển.

Vi Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn ra tận đằng xa thấy trên mặt biển có đến mười mấy thuyền lớn, đườn buồm thuận gió đang chạy tới đảo Thông Cật. Gã thấy tình thế bất lợi toan rút cần câu bỏ chạy, nhưng lưỡi câu đã móc vào sau gáy gã. Gã đau nhói lên, trong lúc nhất thời không gỡ ra được liền co giò chạy ngay, kéo lê theo cái cần câu ở phía sau.

Gã nghĩ bụng:

- Đây chắc là tên tiểu tử Trịnh Khắc Dãng dẫn quân ra trả nợ ta. Gã trả nợ là hay lắm, nhưng thiếu nợ mà lúc tới nơi lại nổ súng, khí thế hung hãn thì chắc không phải là điềm tốt.

Gã chưa chạy về đến cửa thì tham tướng họ Bành đã hốt hoảng chạy ra, miệng lắp bắp:

- Vi... Vi tước gia!... Nguy to rồi!... Những binh thuyền của Đài Loan... đánh tới nơi...

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao người biết đó là binh thuyền của Đài Loan?

Bành tham tướng vừa thở vừa đáp:

- Tỳ chúc... vừa rồi đã dùng Thiên lý kính để nhìn ra, thấy đằng lái thuyền... không... không phải, đầu thuyền vẽ một vùng thái dương và một vành nguyệt. Đó là... huy hiệu của Trịnh... Trịnh tặc. Một con thuyền chứa năm trăm binh tướng, hai thuyền chứa hai ngàn, ba thuyền đến bảy, tám ngàn...

Vì Tiểu Bảo đón lấy ống Thiên lý kính trong tay hấn dướn lên nhìn. Cả đếm được mười ba con thuyền thật lớn, lại dòm kỹ đầu thuyền thì quả nhiên lơ mờ thấy vẽ hình mặt trời và mặt trăng để làm huy hiệu.

Cả liền quát:

- Người mau đem quân bố trí cuộc phòng thủ, canh giữ ở bờ biển. Hễ thấy địch nhân ngồi mủng nhỏ lên bờ là ra lệnh cho bọn cung thủ phát xạ.

Bành tham tướng vâng dạ luôn miệng rồi chạy như bay.

Lúc này bọn Tô Thuyên đã được tin vội chạy ra.

Bỗng nghe những thuyền mới đến phát xạ "đoàng đoàng".

Công chúa hỏi A Kha:

- A Kha muội tử! khi muội tử về Đài Loan có đem theo Hồ Đầu đi không?

A Kha dậm chân tức giận hỏi lại:

- Lúc này mà tỷ tỷ!... còn nói giỡn được ư?

Vì Tiểu Bảo tức giận hơn cất tiếng thóa mạ:

- Để nàng Công chúa thối tha đem cả Song Song đi Đài Loan.

Song Nhi bỗng la lên:

- Ô hay! Đạn rớt xuống biển sao không xô đẩy thành những cây nước.

Lại nghe hai tiếng "đoàng đoàng" vang lên. Miệng súng khói đen mờ mịt, nhưng súng không bắn lên đảo mà đạn cũng không rớt xuống nước.

Vì Tiểu Bảo ngơ ngác một chút rồi nổi tràng cười ha hả nói:

- Đây là pháo mừng chứ không phải để làm khó dễ chúng ta.

Công chúa nói:

- Chúng ta hãy dùng cách "tiên lễ hậu binh" để đối phó với họ.

Vi Tiểu Bảo tức giận hỏi:

- Còn con nha đầu Đong Đong thì sao? Dem nó lại đây cho lão gia đét vào đít nó.

Công chúa hỏi:

- Chẳng có chuyện gì sao lại muốn đánh con gái?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ai bảo má má nó làm cho người ta chán ngấy!

Đoàn thuyền mỗi lúc một gần, dương thiên lý kính lên nhìn đã thấy rõ Hoàng Long Kỳ của nhà Đại Thanh, chứ không phải Nhật Nguyệt Kỳ của Đài Loan.

Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đưa Thiên lý kính cho Tô Thuyên nói:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ hãy coi đi! Thế có kỳ không?

Tô Thuyên dòm một lúc rồi mỉm cười đáp:

- Đây là Thủy quân của nhà Đại Thanh, chứ không phải quân Đài Loan...

Vi Tiểu Bảo lại đón lấy ống kính nhìn ra, vừa cười vừa nói:

- Phải rồi! Đúng là thủy binh của nhà Đại Thanh. Trời ơi! Làm gì thế này? Con mẹ nó đau quá!

Gã quay đầu lại thấy A Kha bông Vi Hồ Đầu. Dứa nhỏ nắm lấy giây câu hết sức kéo. Lưỡi câu còn móc vào da cổ Vi Tiểu Bảo, bấy giờ có người kéo làm cho gã đau đớn.

A Kha nhìn cười tháo lưỡi câu ra nói:

- Xin lỗi Tiểu Bảo! Đừng bực mình nhé!

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Thằng nhỏ này khôn quá. Bé thế mà đã có thủ đoạn của Khương Thái Công.

Công chúa hắng giọng một tiếng nói:

- Thật là đồ quỷ!

Bỗng thấy Bành tham tướng chạy đến la lên:

- Vi Tước gia! Trên thuyền trương cờ hiệu nhà Đại Thanh. Ty chúc e vụ này có điều giả trá.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Chỉ cho một mừng nhỏ đem người lên đảo để hỏi rõ rồi sẽ tính.

Bành tham tướng lĩnh mệnh rồi đi ngay.

Công chúa nói:

- Nhất định tên tiểu tử Trịnh Khắc Đẳng xảo quyết nêu cờ hiệu nhà Đại Thanh, đoàn thuyền này đứng ở Đài Loan đến đây.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Càng tốt! Càng tốt! Công chúa! Đạo này dung nhan Công chúa xinh đẹp quá.

Công chúa sưng sốt, nhưng được trượng phu khen mình đẹp cũng khoan khoái, mỉm cười hỏi:

- Bao giờ cũng vậy. Đẹp gì mà đẹp?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nàng mặt trắng môi hồng, lông mày cong vút, chẳng khác Hằng Nga giáng thế. Trịnh Khắc Đẳng ngó thấy tất phải điên đảo thần hồn.

Công chúa hừ một tiếng, quay đầu chạy đi.

Chẳng bao lâu thuyền đã tới gần, hạ neo định lại. Mười mấy tên Thủy binh chèo hai cái mừng nhỏ vào bờ.

Bành tham tướng chỉ huy quân sĩ dương cung lắp tên nhằm vào con mừng nhỏ.

Khi mừng áp mạn, một người bắc loa hô:

- Thánh chỉ tới nơi! Quan Thủy sư đề đốc là Thi đại nhân đưa chỉ dụ đến cho Vi tước gia.

*** vietkiem.com ***